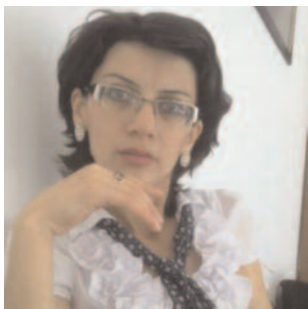

**AY Bəniz
Əliyev**

"Qapımıza deyil, qəlbimizə müraciət edən buyursun..."

Ş. Təbrizi

"Özü özünə, həqiqəti həqiqətinə, yuxuları yuxularına bənzəyir onun Vətəninin, torpağının, elinin, obasının. Ağrısı da eynidir. Sızıltıları da... Bir Vətən şeiri gəzdirir sinəsində... Köksündə ilişib qalan güllə kimi... Yaza bilmir və-rəqlərə. İncidir, ağrıdır... Çin olmur nə vaxtdır yuxuları... Gəlinlik otağı kimi boyatlaşıb gözündə həyat..."

Nə yazasan bu düşüncələrdən sonra? Nə yazsan o acını dindirə bilməzsən ki...

Hərdən yaşamaq ağır olanda asırıq özümüzü göz yaşlarımızdan.

Diqqətlə baxsaq görərik ki, bütün güzgülərdə göz yaşlarının şoranlamış ağ ləkələri durur. Bütün daraqlardan yarı ağarmış saçların ilk baharı boylanır. Hər evdə ən azı bir pəncərə və bir qapı olur. Şair dünyasının pəncərəsiz və qapısız damında o dünyanın özü boyda al şəfəqləri heç zaman solmayan əbədi bir günəşi boylanır. Işıqı kərpiclərin arasından sızdıqca özünü unudan canın qəm fərağında eşidilən naləsini ört-bas edə bilmir. Amma o işıqdan süzülən məlhəm onu dinləyən və ona baxan insanlara min çarə olur, bu qarma-qarışıq dünyanın fərqli-fərqli insanların "Gülüşünü sevirəm", deyir... Sonra da bu sevgiylə davam edir öz haqq yoluna... Qarşısına çıxan bütün insanlara gülümsəyərək keçir. Hamına sevgi paylamaq istəyir. Yaxşılara da, yamanlara da, ayrılərə də, düzlərə də... Birdən yorulur və usanır... Elə bu demdə dəli bir sükut çökür ürəyə... Ürək haray çəkməyə başlayır...

**Gülüşünü sevirəm,
Kədar dolu gözlərin
ulduz-ulduz alışır...
Mənə böyük bir eşqin
mümkünsüz taleyindən
vərəq-vərəq danışır...**

Birdən geriye boylanır. Yaşanan və yaşanmayan xəyallar içində çırpınır bədən. Gecələr üstünə çökdükcə özü-özündən yaxa qurtarmaq üçün yazır. Yazdığı hər şeir əslində bir ağırlı "Etiraf"dır.

"Sevməmişəm səni o vaxt qədərincə", deyir...

Bu ki, sevginin doğurduğu bir qadın qürurunun təcəssümüdür. Müəllif beləcə davam edir:

**Bir adicə maraq olub,
inad olub bu duyğular.
O yaşınla nə biləsən,
həyat nədir, sevgi nədir?
Sevməmişəm səni o vaxt,
Yanımdaykən necə sevdim?
İtirilmiş xoşbəxtliyin qiymətini,
kim bilib ki, mən də bilim!**

Şairlikdə bütün gözəlliklər ağrı ilə paralel gəlir dünyaya. Ən gözəl duyğu-

lar da, o duyğulara bələnən şeirlər də, insanlara sevgi də və insanlardan qazanılan etibar və güvən hissləri də... Hər şey gözəldir! Ancaq heç nə sadə və asan deyil. İçimizdə bizi belədən-belə sürükləyən ağırlarla paralel davam edir, irəliləyir, böyüyür həyat eşqi. Elə o ağırlar və qırğınlıqlar kimi...

Şair özünü yazanda səmimi olur. Şairlik ilk özünü dərkəndən başlayır. Özü-nü artıq düşünməyə başlayırsan və səni incidən nə varsa içindən daşaraq ətrafa səpələnir. Yeridiyin yollarda, küçələrdə, sənə rahatlıq verməyən gecələrinə, oyananda günəşi salamlamadan başladığın günlərdə də bir ümid bir ağırdan qurtulmaq üçün sənin bədənindən bir sığınacaq kimi istifadə edir. Özü də çox insafsızcasına səni özünə təslim edərək istismar etməyə başlayır səni...

**Töküləsən...
Bu tökülmək gözəl yaşam...
Dəyib dibinə töküləsən!
Köhnələsən,
sökülüb töküləsən!
Bax beləcə, özündə durmayasan...
"Hər sevginin öz taleyi varmış..."
Nə gözəldir öz taleyini yaşamaq!**

"Özünün özünə qalib gəlməsində və özünün özünə qələbəsində o biri uduzan tərəfinin ağırlarına dözə bilməyində bir də bu dünyaya bəslədiyin sonsuz güvən hissləri durur".

"Hər sevginin öz taleyi varmış", deyir müəllif. "Ürəyinin qapılarını gözlənilmədən bərk-bərk döyən bu gözəlliyə qovuşub xoşbəxt də ola bilərsən. İztirab, ayrılıq, qəlbinə ömürlük məhkumluq əzabı daşıya da bilərsən, kim bilir..." Və belə bitirir:

"Bizim qismətimizə ayrılıqların ən gözəli düşüb!"

"Göz-gözə, səs-səsə yaşayaraq" ayrılmaq olarmuş!"

İçin-için qovrula-qovrula ayrılmaq olarmuş!

Xeyr! Bu, Ayrılıq deyil ki, bu da Sevginin qürur nəzəriyyəsiyəndən boylanışıdır...

**İzn ver keçib gedim,
Bir günah seçib gedim.
Yolların başı bağlı,
Sinəndən keçib gedim.**

Bir qapını döyməmişdən öncə nə düşünər insan? Düşünərmidi? Qapının o üzündə nələr gözlər onu bəs? Üzünə açılacaqmı qapı? Qapının hansı üzündəsən, düşündünmü?

Şairlərin döyüdü qapılar açılmaz!

Ağırların düyünü açılmaz ki... Yollara çıxarsan boylanmağa, darıxmaqdan keçərmiş həyat!

Şairin yol üçün ayrı tədarükü var. Onun yolları xəyallarını bitirməklə məşğuldur.

**Bu yollar nə qədər gedən ağlayıb,
Qaytara bilməyib, ağlayıb hədə.**

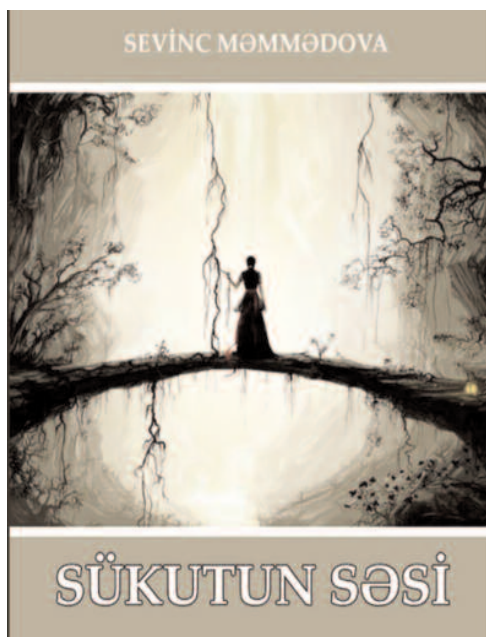
**Mənim söz yükümü sənə bağlayıb,
Çəkəcəm dəyəsen sonuma qədər...**

Müəllif başladığı sətirləri başqa cür bitirə bilmir və onun yolları "Uzanır həsrətin qolları kimi"...

Bütün qadınlarda bir duyğu var, qadınlığının isbatı kimi o duyğuları səhər-axşam qurcalayır. Çox maraqlıdır... İstəmədiyi alınmayanda daha az Qadın olur. İstədiyinə çatınca tam Qadın olur və gülür, sevinir, bayram edir... Amma Qadınlıq şairlərin zərif cinsinə necə yaraşmasın? Axı Poeziya əsl Qadın gözəlliyidir!

Bizim müəllif "Bir qərib durnanın qərib səsiydim" deyən Qadındır!

"O" istəyən Qadın ola bilməyən, xif-

fətdən saralıb solmayan, qarşısındakına havalanmaq üçün qol-qanad olmayan Qadın! Sonra səbri tükənir və hay-qıraraq "Get" deyir. Bu Qadının "get" sözündə bir mənə var, sadıq ola bilmirsənsə qalma!

**Ümidini təpər eylə dizinə,
Bu yollarda qürurunu yıxıb get.
Güc eyləyib xatirəmi özünə,
Yaşla dolu gözlərini sıxıb get.**

Arxa çevirib gedəcəksən bir gün özünə də... O zaman eynilə üzünə güldüyün adamlar qalacaq arxanda, arxanca səni dartışdırmağa.

Təsəvvür elə... Bir tənha qoz ağacı yüz hektarlıq sünbül zəmisinin tən ortasında. Tək-tənha... Yanına çatanda ayaqların tamam taqətdən düşür, asılıb qalırsan bir budağından. Koğuşunda bir boşluq var. Boşluqda uzandıqca uzanan qaranlıq bir labirint. Düşüb gədirsən özünü gəzməyə. Altında iki daş arasında qaralmış ocaq yeri... Xeyli baxırsan... Baxırsan... baxırsan... Tək qalmaq xoşuna gəlməyə başlayır... Bir nəğmə yatıb dilində, oxusan dağlara səda düşər səsindən. Qorxursan, tir-tir əsir ürəyin... Amma bura qədər gəldiyin yolun o başındakı təpədə sənin evin varsa nə gözəl. O gözəllikdə bir də gözlədiyin insanın gəlişi durursa əgər, cənnət... Bunlar real olmaya bilər... Amma bunlar real olduğu üçün da-

ha böyük ümidlər verir, sonra əlindən alıb səni məhv etməyə.

İstəmədən saçlarını bir əl oxşayır. Bahar rüzgarlarıymış meğər...

**Bu yaz da gecikdi, yubandı yaman,
Tükəndi dağ səbrim naşı yollarda.
Qayıt gəl yurdumun nazlı durnası,
Bahar həsrətimi daşı yollarda.**

Gözləyirsən işığı yansın dünyanın. Aha, yanır...

**Yenə bu sevginin baharı gəlir,
Həsrəti don geyib güldən, çiçəkdən.
Yırtıb butasını yarpaqlar kimi,
Qol-qanad bağlayıb güldən, çiçəkdən.**

İki daş arasındakı ocaq alışmağa başlayır. Uzadıb əllərinizi qızdırırsınız. Gözlədiyin gəlir...Elə bir tikə qayğıya "bismillah" etmək istəyirsən ki...

**"Nə yaxşı vaxtında tanıdım səni..."
Heyflər...
"Gülləri tumurcuq, yarpağı yaşıl,
Budandı, qırılmış budaq kimi-yəm."**

Qayıdırsan təpənin başındakı evinə... Masanda bir məktub var, bayaq yazmışdın, göndər ünvanına, nə vaxtdır heç kim məktub yazmır Allaha. Sənin ağlına bu hardan gəldi? Yazırsan:

**Allah, bu dünyanın sözü qurtarıb,
Nabati, şəkəri, duzu qurtarıb.
Yarama qoymağa buzu qurtarıb,
Səndən nə diləyim, dilək verənim?!
Bir başqa...
Keçə bilmərəm bu yolu,
Qəbahətdir sağı, solu.
Yaranmışıq Allah qulu,
Tanıma məni, tanıma...**

Ruhun yaxındır göylərə, ruhunu qoru, ürəyin sevgi mayasıdır, ürəyini qoru, canım.

**BİR ZAMAN MƏNİM DƏ BİR
EVİM VARDI...**

Bir zaman mənim də bir evim vardı...
Arzuyla doluydu bağçası, bağı.
Düzüb bəzəmişdim xəyallarım,la,
Günəşə baxırdı qonaq otağı...
Ay, ulduz qonardı pəncərəsinə,
Gecələr sevgiylə aşib-daşardı.
Diləklər döyərdi hər gün qapısın,
Bu evdə arzular qoşalaşardı...
Bir zaman mənim də bir evim vardı...
Sərsəri küləklər tapmazdı yolun,
Kandarı gül-çiçək açardı hər gün,
Fələk qurmamışdı hələ min oyun...
Hələ də bilmirdim zalım dünyanın,
Zər daşı altında əqrəblər yatır...
Bəzən ən səmimi, saf arzular da,
Ünvanın səhv salıb günaha batır...
Mən hardan biləydim illər ötəcək,
Dönüb bu xoşbəxtlik xəyal olacaq.
Dönəcək ün yetməz xatirələrə,
Yolunda, izində mamır bitəcək.
Bağçasın xar basdı, yellər taladı,
Bir zaman mənim də bir evim vardı...